

skab agter at opgive sit selverhverv, vil ofte af den ene eller den anden grund midlertidigt fortsætte dette en vis kortere tid efter ægteskabets indgåelse. Hvis i et sådant tilfælde ægteskabet er indgået inden 1. juli (det forudsættes, at mandens indkomstår er kalenderåret), vil den indtægt, som hustruen rent midlertidigt har haft efter ægteskabets indgåelse, være at medregne ved mandens skatteansættelse for det efterfølgende skatteår, uanset at hustruens selverhverv måske er opgivet inden begyndelsen af dette skatteår. Er ægteskabet derimod indgået efter 1. juli, vil ved mandens ansættelse for det efterfølgende skatteår være at regne med hustruens indtægt i skatteåret, og har hun, som foran forudsat, opgivet sin indtægtsgivende virksomhed inden dettes begyndelse, bliver der altså ingen hustruindtægt at medregne. I begge tilfælde synes princippet om en tilpasning af beskatningen til ægtefællernes fremtidige beskatningsevne, konsekvent gennemført, at burde føre til, at der ikke ved ansættelsen medregnes nogen hustruindtægt, men dette realiseres, som det vil ses, kun i sidste tilfælde.

Man finder det endvidere mindre rimeligt at ændre de nugældende regler om tidspunktet for sambeskatningens indtræden (fra næste skatteårs begyndelse) og lade denne indtræde allerede den 1. i måneden efter ægteskabets indgåelse, en regel, som ved kombineringen med reglerne om de foreløbige ansættelser og senere reguleringer efter skatteårets slutning vil give et stærkt forøget administrationsarbejde.

Kommissionsudkastets regler er af de anførte grunde ikke optaget i forslaget. De i dette foreslåede regler minder i princippet om de nugældende, for så vidt som de opretholder den selvstændige skattepligt for den kvinde, der indgår ægteskab, indtil udgangen af det løbende skatteår, og gennemfører tilpasningen til ægtefællernes fremtidige skatteevne ved at give hende — ved ansættelsen for efterfølgende skatteår, manden — ret til at begære indkomstansættelsen nedsat med hendes ved ægteskabet eller inden en vis tid derefter bortfaldne indtægter. De foreslåede regler er imidlertid udformet på en sådan måde, at de i væsentlig større omfang end de nugældende muliggør en regulering af beskatningen efter ægtefællernes fremtidige indkomstforhold. Reg-

lernes anvendelse er for selverhvervs vedkommende betinget af, at selverhvervet er ophørt inden 6 måneder efter ægteskabets indgåelse (mod nu 3 måneder), og denne ret lange frist skulle give ægtefællerne rimelig tid til overvejelse af, om hustruen i anledning af ægteskabet skal opgive sit selverhverv eller ej.

I stk. 3 er foreslået den naturlige regel, at manden i tilfælde, hvor han efter begæring får sin indkomstansættelse nedsat efter de foran omtalte regler, kun kan fradrage de af hustruen i indkomståret erlagte personlige skatter med et beløb, der forholdsmæssigt svarer til den eventuelle hustruindtægt, der efter nedsættelsen indgår i hans ansættelse. At han skulle bevare fuld fradragsret for hustruens skat, uagtet han måske overhovedet ikke ville blive ansat af nogen del af hendes indkomst, må forekomme urimeligt.

I § 28, stk. 1, indeholdes reglerne om *ægtefællernes ansættelse ved ægteskabets opløsning ved skilsmisse eller ved separation*. Det foreslås her, at sambeskatningen ophæves med udgangen af den måned, i hvilken opløsningsdekretet udfærdiges.

Ved den derefter følgende særskilte ansættelse af ægtefællerne skulle ifølge kommissionsudkastet hver ægtefælle ansættes af den del af den samlede indkomst, som efter reglerne om selvangivelse i udkastets § 101, stk. 5 og 6, må henføres til vedkommende ægtefælle. Dette kriterium for indkomstens fordeling, der bygger på, hvorledes den faktiske råden har været fordelt mellem ægtefællerne, synes imidlertid ikke egnet til anvendelse her. Det, der bør tilstræbes, er formentlig, at den efter skilsmissen eller separationen stedfindende særskilte ansættelse af ægtefællerne så vidt muligt stemmer med den ordning af disses økonomiske forhold, som sker ved skilsmisse- eller separationsvilkårene. Den i forslaget optagne regel er udformet under hensyn hertil. Til hustruens indkomst vil herefter være at henføre dels hendes indtægt i indkomståret ved selverhverv, af særeje eller personlige rettigheder, dels de indtægter i indkomståret af fællesboet, som må henføres til de værdier i fællesboet, der tillægges hende ved separationen eller skilsmissen, medens manden beskattes af resten af indtægten.